

да направятъ съ Портата миръ. Договорътъ на този миръ са подписа въ Парижъ на 1801 год. Френскій посланикъ пакъ залови своето мѣсто, капитуляциѣ са подновижъ и сношеніята си получижъ прѣдшната свобода.

Въ продълженіето на тѣзи дипломатически борбы, Държавата са вѣлнуваще отъ опытваніята на правителството да въведе нѣкаквы прѣобразованія. Улемытъ и распаленытъ Турцы не гледахъ съ добро око устрояванъето на новытъ военны тѣла; тѣ са опытажъ да направихъ едно распущанье на тѣзи войскари. Нъ Хюсеинъ паша прибра при себе си распустенытъ войскари и присѣдини на тѣхъ нѣколко нови. Само еничерскытъ заплашванія му забранижъ да продължава туй събиране на войскари.

Между туй Низамъ-джедидъ бѣше вече показалъ своитѣ прѣимущества надъ другата турска войска; за отблъсванъето на Наполеона отъ Сирія низамътъ бѣше спомогналъ най-много. Заради туй на завръщанъето му въ столицата туй тѣло са прие съ въсхищеніе. Султанътъ пое новата войска подъ своето особенно покровителство, колкото и да негодувахъ наоколо му. Числото на тѣзи войскари са увеличи и за тѣхно живѣлище са построихъ двѣ хубавы кѣшлы, едната на Юскюдаръ, другата надъ Бейоглу. Тѣзи военны прѣобразованія докарахъ голѣмы сѣтнины въ Сърбія.

Народытъ на подчиненытъ области бѣхъ станжли *рая*, и макаръ голѣмо число отъ жителитѣ на тѣзи области да бѣхъ влѣзли въ тѣлото на Еничерытъ, тѣзи послѣднытъ са обхождахъ съ раптъ твърдѣ злѣ. Законитѣ на Царството не бѣхъ жестоки, нѣ своелнытъ Еничеры заявяхъ надъ друкытъ народности таквы притязанія, които наранявахъ народната имъ гордость. На Сърбытъ дотегяхъ тѣзь зависимость и тѣ поискахъ да я свалятъ отъ себе си. Най-голѣмото имъ оплакванье бѣше за прѣбиваванъето на Еничерытъ въ Сърбія и за тѣхнытъ притѣсенія.

Сърбскыи селенинъ е былъ до нѣждѣ волентъ само въ селата и въ полето. Той си е обработвалъ земята и е плащалъ опрѣдѣленытъ даждія чрѣзъ свободно избраннытъ си